

Vi har her i Landet et meget stort Bankinstitut, Landmandsbanken. Denne Bank er for Øjeblikket Genstand for adskillige udsøgte Angreb af et Blad, der hedder „Børsreferenten“. Hvad Formaalet med Angrebene er, ved jeg ikke, det er mig ogsaa ligegyldigt, men jeg gaar ud fra, at de forskellige Ting, som anføres, navnlig Tal, er rigtige, og derfor tillader jeg mig her at benytte nogle af dem. Jeg synes, de peger i en saadan Retning, at det maa gøre ikke alene Arbejderklassen, men ogsaa alle andre agtpaaagivende overfor, hvad der kan ventes fra den Side. Det er klart, at det er af Interesse for en Bank at have det størst mulige Indseende med et Produktionsforetagende, og at man bedst opnaar dette, naar Bankens Direktør enten staaar som Formand for eller sidder i Bestyrelsen for den paagældende Virksomhed. Man skulde dog mene, der var Grænser for, hvad et Menneske kan præstere i den Retning, men det oplyses i nævnte Blad, at den ene af de unge Mennesker, der er Direktører for Landmandsbanken, foruden at være Direktør for denne Bank, der har en Aktiekapital af ca. 80 Mill. Kr., er Formand for ikke mindre end 8 Selskaber og desuden Medlem af ca. 20 Bestyrelser eller Bankraad, altsaa sidder i ca. 28 Bestyrelser, hvor han paa Bankens Vegne enten direkte skal lede Virksomheden eller føre Tilsyn med, at der tjenes saa meget som muligt, for at Banken kan give de nødvendige Dividender til Aktionærerne og først og fremmest selvfølgelig Tantieme til Bestyrelsen og høj Gage til Direktørerne. Formaalet er udelukkende at tjene de flest mulige Penge til den Bank, som vedkommende repræsenterer. Den Gage, en saadan Mand indkasserer, er svimlende for et almindeligt Menneske, og jeg kan tænke mig, at de sammenlagte Ministergager maa være en ren Fedtskilling mod den samlede Indtægt, en Direktør i Landmandsbanken oppebærer af sin Direktørstilling og af de mange forskellige Ben, som disse Formandspladser og Bestyrelsesmedlemspladser i Virkeligheden er.

Jeg gør opmærksom paa dette, fordi det netop i disse Dage kunde se ud, som om vi fra den Side kan vente et Angreb, der kan ruske Offentligheden op. Et af de mange Selskaber, hvori vedkommende Bankdirektør sidder som Formand, er Frihavnselskabet. Dette Selskab er jo en koncessioneret Virksomhed. Koncessionen gælder for 80 Aar, men Staten kan dog efter 25 Aars Forløb overtage Virksomheden mod passende Erstatning. Landmands-

banken har været det financierende Led ved Dannelsen af det Aktieselskab, der skulde til, for at man kunde opføre de Bygninger, anlægge de Spor o. s. v., der var Forudsætningen for, at Koncessionen i det hele taget blev givet. Nu forlyder det fra Frihavnen, at netop Landmandsbankens Interesser i dette Selskab kræver, at Lønnen for Arbejderne derude nedsættes. Dette vil altsaa sige, at en raa Aktionærinteresse kræver Arbejdslønnen nedsat. Hvad deraf følger, kan man sige sig selv: Der bliver Konflikt, Offentligheden raabes op, de dertil indrettede Blade skriger selvfølgelig op om den Uforsømmethed, der igen vises fra Arbejdernes Side; de stiller ublu Fordringer — medens det i Virkeligheden her er Aktieselskabet, en Bank, der gennem sin Repræsentation og gennem den nye Direktion, den har skaffet sig for bedre at faa de Ting sat igennem, kræver Nedsættelse af Arbejdslønnen. I visse Kredse siger man, naar der er Tale om Bankerne, specielt Landmandsbanken: Ja Landmandsbanken kan jo sagtens, for ingen Presse tør gaa imod den, Bladene er bange for den. Jeg har saa spurgt hvorfor, og man svarer: Der er først og fremmest Annoncerne; Banken er ikke bange for at lade en stor Annonce flyde ind i et daarligt situeret Blads Spalter, og det vækker altid, siges der, en vis Velvillie overfor Banken. Jeg maa sige, at det tror jeg ikke. Jeg tror ikke, at den danske Presse er saa korrumpet, at den lader sig købe for en Annonceindtægt til at lukke Øjnene for, hvad der i og for sig ikke er rigtigt. Det kan imidlertid være, at de mere indviede ved bedre Besked, ved, at det forholder sig saaledes, men saa maa jeg indrømme, at jeg er et Folkets Barn, der ikke kender de Forhold. Jeg tror ikke paa de Skurkestreger, jeg tror derimod paa, hvad jeg ser, at vedkommende Bank, som har stærk Interesse i at skaffe det størst mulige Udbytte af Frihavnselskabet, vil søge at opnaa dette ved at nedsætte Lønningerne. Landmandsbanken er ikke bekendt for sin meget velvillige Stilling overfor sine egne Funktionærer; hvis man skal slutte derfra, kan man vente sig det værste. Der er Folk ansat i Banken med meget lave Lønninger, og for nylig har man, fordi man vil ind paa andre Forhold, glat væk opsagt 40 Mennesker, der som Revisor var — og endnu er — ansatte der, med 1/2 Aars Varsel og med den Besked, at Banken ikke har ringeste Gnist af Forpligtelser overfor de Folk, der dog gennem en Aarrække, ja mange gennem et helt Liv, har viet deres